

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 392

гр. София, 03.05.2023 г.

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, IV ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в закрито заседание на трети май през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

като разгледа докладваното от Ирина Р. Славчева Гражданско дело №
20221800100931 по описа за 2022 година

Подадена е искова молба от Р. Б. М. от с. Н., община Р., с която са предявени искове
срещу Висш съдебен съвет, Окръжен съд – гр. Перник, Софийски апелативен съд и
Окръжен съд – гр. Кюстендил, с посочено правно основание чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ.

Твърди, че ответниците са допуснали нарушения на техни задължения, произтичащи
от учредителните Договори и актове на съюза и на анекса към Решение 2006/929/ЕО за
присъединяване на България към ЕС, довели до нарушаване на принципа на правна
сигурност и на ефективните средства за защита, заложили в чл. 47 от Хартата на основните
права на ЕС и на чл. 19, пар. 1, ал. 2 от ДЕС, спрямо ищцата по гр.д. № 598/2016 год. по
описа на ОС-Перник. По посоченото дело съдът действал неправомерно, като нарушил
принципа на равнопоставеност на страните; не приел представени от ищцата писмени
доказателства; проявил пристрастност и не си направил отвод, въпреки наличието на
предпоставките за това по чл. 22, ал. 1 от ГПК, както и постановил незаконосъобразен
съдебен акт. Отговорността на Апелативен съд-София произтича от неправомерното
поведение на съдебния състав, разглеждал въззивното дело срещу решението по гр.д. №
598/2016 год. на ОС-Перник, който нарушил принципите, установени в чл. 2 от ДЕС, като
отказал да приеме представени писмени доказателства и с това лишил ищцата от ефективна
съдебна защита; демонстрирал пристрастност и отказал да се отведе, като своеволно
интерпретирал разпоредбите на българското законодателство и правото на ЕС, което
противоречи на принципа на компетентност, заложен в Етичния кодекс на българския
магистрат; неправомерно отказал да отправи преюдициално запитване до СЕС.
Отговорността на ОС-гр. Кюстендил произтича от неправомерното поведение на съдебния
състав, разглеждал гр.д. № 470/2021 год. и прекратил същото необосновано и в нарушение
на постоянната практика на ВКС, като осъществил действия в нарушение на принципите,
установени в чл. 2 от ДЕС – зависимост на съдебния състав от ВСС и отказ да си направи
отвод; своеволно интерпретиране на разпоредбите на българското законодателство и

правото на ЕС, което противоречи на принципа на компетентност, заложен в Етичния кодекс на българския магистрат.

По отношение на ответника Висш съдебен съвет се сочи, че нарушил чл. 41 от Хартата на основните права на ЕС и ЗСВ. Като част от съдебната система кадровият орган не е изпълнил разпоредбата на чл. 162, т. 3 от ЗСВ, доразвита в Кодекса за етично поведение на българския магистрат, а именно: не е изпълнил задължението си да назначава/повишава магистрати, притежаващи професионални качества и отговарящи на Етичния кодекс, както и такива, които познават правото на Европейския съюз и имат умения за неговото коректно прилагане. Сочи, че ВСС е задължено да спазва и прилага българското и европейско законодателство според точния смисъл на съответната разпоредба и по този начин като административен орган да гарантира ефективно и справедливо правосъдие. Вместо това, ВСС назначил в съдебната система лица, които не отговарят на изискванията на ЗСВ във връзка с Кодекса за етично поведение на магистратите и това ги прави зависими. Уточнява, че неправомерните действия на ВСС произтичат от обстоятелството, че институцията е създала условия в съдебната система за прилагане на „поръчково“ правосъдие. Това е така, тъй като съдебните състави на ОС-Перник, САС, ОС-Кюстендил се състоят от лица, назначени в съдебната система в нарушение на ЗСВ, тъй като същите не покриват изискванията на т. 3 от чл. 162 с оглед липсата на коректно прилагане на българското и европейското законодателство, включващо постоянната практика на СЕС. ВСС постановил отказ да извърши проверка по сигнал, препратен от Министерство на правосъдието изх. № 94-Р-121/29.12.2021 год., в това число и отказ да предостави на ищцата атестационните формуляри на магистратите или друг сходен документ на основание чл. 5 от ЗСВ относно оценката на уменията на съдиите по отношение коректното прилагане на правото на ЕС, което води до извод за липса на прилагане на коректна кадрова политика съобразно закона. Моли да бъде постановено решение, с което ВСС да бъде осъден да заплати на ищцата солидарно с останалите ответници обезщетение на нанесените ѝ неимуществени вреди в общ размер от 100 000 лева, а в случай, че прецени наличието на разделна отговорност на ответниците, да осъди ВСС да ѝ заплати обезщетение в размер 25 000 лева, ведно със законните последици /вж. уточняваща молба от 08.02.2023 год./.

В писмения отговор на исковата молба ответникът ВСС излага съображения за нередовност на исковата молба. Счита също така, че предявеният срещу него иск е недопустим, поради липса на пасивна процесуална легитимация, поради което моли производството по отношение на него да бъде прекратено.

След преценка на твърденията в исковата молба и писмения отговор по чл. 131 от ГПК, съдът намира от правна страна следното:

Настоящият състав намира, че обстоятелствата, с които се обосновава търсената отговорност за вреди от Висшия съдебен съвет, не попадат в предметния обхват на чл. 2 от ЗОДОВ, тъй като ищцата не ангажира отговорността на държавата за вреди, причинени от дейност на правозащитен орган - ответният по делото ВСС не е такъв. Посоченият ответник не би могъл да отговаря и като възложител на работа на съдиите по посочените по-горе

дела, чиито действия ищката възприема като противоречащи на Правото на ЕС и на Етичния кодекс, тъй като само съответният съд, като юридическо лице, има това качество по смисъла на чл. 49 от ЗЗД. Висшият съдебен съвет не е администрация на орган на съдебната власт, поради което т. 2 от ТП № 2/19.05.2015 г. на ВКС и ВАС е неприложима. Макар съгласно чл. 129, ал. 1 от КРБ и чл. 16 и сл. от ЗСВ Висшият съдебен съвет да не е орган на изпълнителната власт на държавата, осъществяваната от него в качеството му на особен държавен орган кадрова дейност в рамките на съдебната система - по назначаване, повишаване, понижаване, преместване и освобождаване от длъжност на съдиите, прокурорите и следователите, по своята същност е административна дейност в широкия смисъл на понятието. ВСС осъществява тази дейност чрез приемане на решения, представляващи индивидуални административни актове, които подлежат на обжалване по административен ред пред ВАС. Ето защо искът за обезщетение на неимуществени вреди при така изложените обстоятелства следва да се квалифицира по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, в който смисъл е и установената практика на смесените петчленни състави на ВКС и ВАС и др. /опр. № 38/16.11.2016 г. по гр. д № 30/2016 г на ВКС и ВАС; Определение № 25 от 21.03.2018 г. на ВКС по гр.д. № 16/2018 г., 5-членен състав и др./. Съгласно изричната разпоредба на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ искът подлежи на разглеждане по реда, установен в АПК. С оглед това производството срещу ВСС следва да бъде прекратено, а исковата молба следва да се изпрати на Административен съд – гр. Перник, който е компетентен да се произнесе по допустимостта, респ. по основателността на иска срещу този ответник, съгласно чл. 7, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по делото в **ЧАСТТА** по предявения иск от Р. Б. М. от с. Н., община Р., срещу Висш съдебен съвет за заплащане на сумата 25 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди, с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, и **ИЗПРАЩА** исковата молба за разглеждане в тази част на Административен съд - Перник, на основание чл. 118, ал. 2 от ГПК.

Определението може да се обжалва в едноседмичен срок от връчването му на страните пред САС.

Съдия при Софийски окръжен съд: _____